

پانزده سال گذشت

پانزده سال گذشت .
 روزش از شب بدتر
 شبش از روز سیه گشته سیه تر .
 پانزده سال گذشت
 که تو رفتی ز برم
 من هنوزم سخنانی ز تو آویزه ی گوش
 مانده بس نکته
 ای پدر ، در نظرم .
 آه از رفتنت اینگونه که بود
 پانزده سال گذشت
 هر شبش سالی و هر روزش ماهی
 ولی از کار نکردم
 ذره ای کوتاهی
 زجرها را همه بر خود هموار
 کرده و از قبل تنهایی
 آنچه بگزیده بر آوردم
 و آنچه پروردم
 داشت از گنج توام زیبایی.

پانزده سال گذشت
 ز آشیان گرچه به دور ؛
 گرچه چون مرغ ز طوفان زاباد
 بودم آواره ،
 کردم از آن ره پرواز که بود
 در خور همچو منی
 پسر همچو تویی .

من در این مدت ، ای دور از من !
 زشت گفتم به بدان ،
 کینه جستم ز ددان ،
 تیز کردم لب شمشیری کند
 سنگ بستم به پر جغدی زشت
 دائما بر لب من بوده ست این :
 « ای یکتای پدر !
 پهلوانی کز تو
 مانده اینگونه پسر .
 گوشه گیری که بشد
 خانه ات ویرانه
 نشد اما پسرت
 عاجز بیگانه
 نشد از راه به در
 به فریب دانه .

آی ! بی پاک پدر !
پانزده سال گذشت
من هنوزم غم تو مانده به دل
تازه می دارم اندوه کهن
یاد چون می کنمت
خیره می ماند چشمانم
نگه من سوی تو است .

نیما یوشیج - اردیبهشت 1320